

KAPITOLA 2

Ostrodráp měl pocit, jako by se každičká kapka jeho krve proměnila v led. Už tak by bylo dost špatné, že by se měl toho večera nějaký válečník přidat k Hvězdnému klanu, ale přijít o klanovou léčitelku, to byla krutá rána. Najednou si uvědomil, proč Jezerní lístka požádala Zářenku, aby jí se zraněnými válečníky pomohla.

Myška šokovaně zakvílela: „Vždyť byla ještě mladá! Měla celý život před sebou!“

Veverka popoběhla k Lístce blíž a přitiskla se jí čumáčkem k rameni. „Nezapomeneme na ni,“ zamumlala.

Ostrodráp přikývl, příliš šokovaný na to, aby promluvil. Jezerní lístka chvíli stála se sklopenou hlavou, ale pak dloubala do Trno drápa. „Pojď se mnou do doupěte.“ Její hlas zněl křehce, jako by se vší silou snažila udržet ho pod kontrolou. „Mám tam ještě nějaké pavučiny.“ Když se rozběhla, ještě se jednou ohlédla, aby se ujistila, že ji Trno dráp následuje.

Ostrodráp pak koutkem oka zachytil v temnotě na okraji kotliny nějaký pohyb. Když se otočil, spatřil, jak k nim pomalu míří

Pavouk s Bělunkou. Pavouk na něj mávl ocasem; Ostrodráp musel své ztuhlé nohy doslova přinutit k pohybu.

„Co se stalo?“ zeptal se.

„Pojď se podívat.“ Pavouk ho zavedl ke skalní stěně poblíž únikové cesty, kterou vyšplhaly do bezpečí Kopretina a její kořata.

„Jde o Sazíka,“ zašeptala Bělunka. „Myslím, že je mrtvý.“

Ostrodrápmu se sevřel žaludek. I když se obával, že má Bělunka pravdu, dloubl čumákem do těla mladého válečníka s chabou nadějí, že ho probere. Sazík se ale nepohnul a jeho zastřené oči hleděly do prázdna.

„Ať mu Hvězdný klan osvítí cestu,“ zamumlal Ostrodráp. Sazíkova sestra Hnědouška zrovna vrhla kořata; jak se asi vyrovná se ztrátou svého bratra?

Obě mladší kočky zíraly na Ostrodrápa, jako by čekaly na to, až jim řekne, co mají udělat. Ostrodráp musel vynaložit ohromné úsilí, aby se donutil přemýšlet.

„Doneste ho doprostřed tábora, abychom u něj mohli bdít,“ mňoukl. „Já najdu Deštovouse.“ Sazíkův bratr se o tom musí dozvědět; možná by pak mohl jejich sestře, Hnědoušce, pomoci.

Ostrodráp počkal, až Pavouk s Bělunkou zvednou Sazíkovo tělo, a pak se ho vydal hledat. Nepamatoval si, že by Deštovouse po skončení bitvy někde zahlédl. Najednou se do něj zaryla úzkost jako nějaké ostré drápy; nemůže být přece mrtvý i on, že ne?

Nakonec spatřil šedého válečníka napůl zavaleného pod rozházenými trnovými větvemi, které kdysi skrývaly válečnické doupě. Ležel nehnutě, ale jakmile z něj Ostrodráp jednu větev odtáhl, podařilo se mu zvednout hlavu.

„Ti jezevci – už jsou pryč?“ zeptal se chraplavě.

